

en del af formandskabsopgaven, se på, hvordan det så er gået med f.eks. budgetsamarbejdet osv. – fru Dorte Bennedsen nævnte det også som et tema – i de 5 år, der er gået, efter vi ændrede på organisationen af det nordiske samarbejde.

Så har jeg egentlig lidt svært ved helt at ville tage hr. Svend Erik Hovmands kritik af den danske regering til mig i denne her sammenhæng. Jeg kan selvfølgelig ikke afvise, at den danske regering ville kunne have gjort og måske også i fremtiden ville kunne gøre endnu mere, end regeringen har gjort, i øvrigt med Folketingets flertal bag sig, i samarbejdet bilateralt i nærområdet omkring Øst- og Central-europa og i Østersøområdet. Men det, vi har haft redegørelsesdebat om i dag, er altså det nordiske samarbejde og ikke Danmarks nationale fordele ved konkrete initiativer. Det betyder ikke, at jeg ikke har noteret tingene ned og vil tage dem til mig og tage dem med tilbage. Men jeg synes, at vi skal prøve at holde distancen til, hvad de bilaterale fordele kan være i forhold til det nordiske, når det er det nordiske, vi har på dagsordenen.

Hr. Svend Erik Hovmand nævner en række områder: arbejdsmarkedspension, skatteområdet, studerendes meritoverførselsmuligheder. Jeg vil sige, at alle de forhold, hr. Svend Erik Hovmand nævnte, jo er forhold, der er til genstand for samarbejde imellem regionerne omkring Øresundsområdet. Der er, så vidt jeg husker, lige indgået en dobbeltbeskatningsaftale, men derfor kan der godt være flere problemer, der skal løses i forbindelse med regionen som sådan, mellem Skåne og denne her del af Sjælland. Der er nedsat et regeringsudvalg imellem Sverige og Danmark, som skal koordinere og sikre disse løsninger.

Hr. Svend Erik Hovmand siger så til sidst – jeg tror, det var i forbindelse med en kort bemærkning til fru Vibeke Peschardt – omkring forbindelsen mellem Danmark og Berlin over Femer Bælt, at det ikke er et spørgsmål om penge, men om vilje. Der må jeg indrømme, at økonomiministeren dukker op i mit bagehoved og siger, at det ikke bare er et spørgsmål om vilje, medmindre viljen til prioritering også er til stede.

Jeg takker hr. Kaj Ikast for den venlige bemærkning om, at redegørelsen bestemt ikke overdriver det nordiske samarbejdes indhold og succeser. Det kan jeg for så vidt være enig i, jeg vil blot gøre opmærksom på – og det har

både hr. Svend Erik Hovmand, hr. Frank Dahlgaard og hr. Kaj Ikast nævnt, der er formentlig også andre ordførere, der har nævnt det – åbningen af ambassaden i Berlin, børsamarbejdet og den type opgaver, de fredsbevarende øvelser mellem de nordiske lande og de baltiske lande osv. Det er jo fantastisk gode eksempler på, at det nordiske samarbejde rækker langt ud over Nordisk Råds rammer og det formelle nordiske samarbejde i samarbejdsministerkredsen og statsministerkredsen osv., og at vi har udviklet en tradition for, at vi på utallige områder arbejder og kan arbejde sammen uden den formelle struktur, som Nordisk Råd jo repræsenterer.

Jeg skal blot til hr. Kristen Touborg sige omkring ønsket om mere fokus på menneskerettighedsspørgsmålene i forbindelse med Østersøområdet og Rusland, at regeringen er meget enig i vigtigheden af det spørgsmål, det tema, og jeg vil blot pege på, at vi jo har menneskerettighedskommissæren Ole Espersen i denne her sammenhæng, som det måske var værd at Nordisk Råd i en eller anden form tog kontakt med, eller det udvalg i Nordisk Råds samarbejde, som især beskæftiger sig med de problemstillinger, som hr. Kristen Touborg nævnte her. Man kunne jo udmærket inddrage Ole Espersen i den position, han sidder i nu for at få en dialog i gang med ham. Og det behøver jo ikke ske igennem det mere formelle ministerrådsregi, men kan udmærket ske på parlamentarisk niveau.

Jeg kan afsløre her, selv om jeg ikke skal gennemgå hele formandskabsprogrammet og afsløre det på nuværende tidspunkt, at integrationssamarbejdet også er sat på dagsordenen i formandskabsprogrammet.

Til fru Aase D. Madsen, som jeg jo vistnok delvis har svaret igennem det, jeg allerede har sagt, vil jeg blot sige, at det er meget, meget glædeligt, og jeg oplever det faktisk selv på den måde, at Øresundssamarbejdet, det regionale samarbejde imellem de to lande, som det giver sig udslag i medierne, er en fornøjelse for os alle, og det er jo et virkelig godt eksempel på, hvad det betyder, at der er mulighed for det mediasamarbejde. Det er jo også et tema, som interesserer de nordiske ministre, de nordiske regeringer omkring tv-mediasamarbejdet osv. Og dér har vi altså et konkret eksempel, som kan underbygge argumentationen for den type samarbejde, også over for de nationale medier, som jo er dem, der også skal medvirke for at